
Het zoonschap binnengaan (4)

J.G.Bulthuis

Uit verschillende verhalen in de bijbel blijkt dat bij het naar binnen willen gaan in het beloofde land, felle en geraffineerde tegenstand werd geboden door de vijand. Steeds opnieuw probeerde hij de gelovigen daarin te dwarsbomen, opdat hun streven op niets zou uitlopen. De lessen die in al die gebeurtenissen zijn gelegen, willen we graag ter harte nemen om ons voordeel ermee te doen. De Heer wil dat we zullen slagen. Wat destijds fout ging, dient ten voorbeeld en waarschuwing voor ons, over wie het einde der eeuwen is gekomen (1 Kor. 10:11; Hebr.3). Tevens werkt het een en ander erin vertroostend, opdat wij volhardend de hoop die voor ons ligt zullen vasthouden.

Gebaande wegen

De profeten hebben herhaaldelijk het volk Gods opgeroepen om een weg te banen, opdat het heil zou kunnen doorkomen. Alle hindernissen, struikelblokken en stenen op de weg moesten verwijderd worden (Jes.57:14, 62:10). Deze opdracht keerde heel sterk terug in de bediening van Johannes de Doper (Luc.3:4). Om tot heerlijkheid te komen zal er altijd voorbereidend werk gedaan dienen te worden. Wegbereiding is ook voor het tot stand komen van volwassen zoonschap een noodzaak. Wat in de weg staat, moet opgeruimd worden. Onder 'een gebaande weg' wordt verstaan een innerlijke vrijheid en zuiverheid, waardoor enerzijds de Héér alles aan ons kwijt kan, en anderzijds onze bereidwilligheid ons steeds onbelemmerd in de gelegenheid stelt om concreet vorm te geven aan een le-

De kracht van God

venswandel overeenkomstig die van Jezus. Om die situatie in ons hart te creëren, zal een diepere verlossing en een verdergaande vernieuwing gerealiseerd moeten worden. Zalig die gelovigen in wier harten de gebaande wegen zijn (Ps.84:6b).

Om te komen tot die grotere innerlijke vrijheid zullen we christenen dienen te zijn die hun sterkte in de Heer hebben (Ps.84:6a). Als Paulus de bekende opdracht om in de hemelse gewesten de goede strijd te strijden neerschrijft in zijn brief aan de Efeziers, begint hij met het advies: *Weest krachtig in de Heer en in de sterkte zijner macht* (Ef.6:10). De kracht Gods die Hij in Jezus Christus werkte door Hem uit de doden op te wekken, is overweldigend groot en is voor ons (Ef.1:19,20). Wordt daar door persoonlijk geloof rekening mee gehouden en volledig op vertrouwd, dan kunnen we van kracht tot kracht voortgaan op de weg Gods (Ps.84:8a). Ons geloof dient onvoorwaardelijk te rusten op de kracht van God die door de Heer in ons werkzaam is (1 Kor.2:5; Ef.3:20a). Leven als zonen Gods is leven uit de kracht Gods (2 Kor.13:4b).

Inzicht

Deze kracht werkt niet zo maar in den blinde. Ze is namelijk gekoppeld aan het woord. De Geest der waarheid is werkzaam in en met het woord der waarheid. Indien het woord van Christus rijkelijk in ons woont en daardoor ons verlichten kan, zal er toename van openbaring en inzicht mogelijk zijn. De Heer geeft duidelijk leiding aan dat proces en wil niets liever dan ons in alles inzicht geven (2 Tim.2:7). Het loskomen uit de greep der boze geesten en het vernieuwen in denken wordt op deze wijze haalbaar. Heel gericht strijden vanuit een gerijpt inzicht in de vijand en diens methoden voert absoluut tot overwinning over hem. Met wat kreten en algemeenheden komen we er niet (1 Kor.9:26a).

Nadat Paulus het evangelie van het Koninkrijk gepredikt had, schreef hij over de noodzaak *daar bij te blijven* (Gal.2:5b; 2 Tim.3:14a). Het komt wel eens voor dat gelovigen die niet direkt resultaten zien in hun strijd, verleid worden om dit evangelie los te laten en het

Konfrontatie

elders te zoeken. Er is dan geen geduld en volharding genoeg om dieper te zoeken naar eventuele oorzaken en oplossingen. Het zal duidelijk zijn dat het belangrijk is om niet in die valstrik te trappen, maar uitgaande van hetgeen we bereikt hebben, in datzelfde spoor verder te gaan (Fil.3:16).

In de oudtestamentische verhalen over het binnengaan in Kanaän worden diverse konfrontaties met de vijand beschreven. Hij had (en heeft nog steeds) er een gloeiende hekel aan dat de door God genodigden op de plaats van hun bestemming zouden komen. List en geweld werden ingezet om te voorkomen dat God z'n plannen met de zijnen tot een goed einde zou gaan brengen. Dit 'grenskonflikt' komen we tegen in de levens van Jacob, de tien verspieters, Mozes, Israël, Jozua, Orpa en Ruth, Nehemia. Deze konfrontatie zal zich eveneens voordoen als in deze tijd gelovigen zich gaan inzetten om zich als zonen Gods te gaan gedragen. Dat is immers voor hen de eindbestemming. Daarom is er altijd iets te leren uit die oude geschiedenissen. We zullen die eens wat nader bezien.

Jacob

In Genesis 32:22-32 wordt de worsteling van deze aarts-vader met een duistere tegenstander verhaald. Hij staat aan de vooravond van zijn intrede in het land der belof-te. Aan de oever van de Jabbok vindt dan 's nachts die immense worsteling plaats. Wie is dat vijandig indivi-du? We weten inmiddels dat onze goede God nooit met mensen vecht. Indien dat wel zou voorkomen, zal er nergens ter wereld een mens te vinden zijn die Hem kan verslaan. De profeet Hosea drukt Zich nader uit door over een 'engel' te spreken (Hos.12:5). De trans- criptie-vertaling spreekt over 'een goddelijk wezen'. En de Leidse vertaling geeft 'een god'. Er zijn immers goden en heren in menigte (1 Kor.8:5).

De tegenpartij van de mens is de duivel en diens boze engelen (1 Petr.5:8; Ef.6:12). Toen Jacob in zijn tijd en op zijn wijze uitvoering gaf aan de vervulling van Gods belofte, dus het beloofde land intrekken wilde, stelde een boze engel, een god, zich tegenover hem. Het kwam tot een worsteling, zo hevig en zo intens beleefd,

Relatie

dat het was **alsof** er een man van vlees en bloed hem aangreep.

De afloop is bekend, Jacob overwon. Wat er verder nog van deze gebeurtenis is te vertellen, valt buiten het kader van ons onderwerp.

De vijand wil niet dat wij het einddoel des geloofs bereiken, tot onze rust ingaan. Vanuit het satanisch hoofdkwartier krijgen ondergeschikte demonen, die al eerder (denk aan de machten uit de voorgeslachten) in ons werkten (of dat nu nog doen), instructies om hun wetteloos werk te verheven. Hoewel in het rijk der duisternis geen sprake is van vrijwillig dienstbetoon, maar veeleer van terreur en het recht van de sterkste, kunnen we toch spreken van een zekere (gedwongen) samenwerking, een vorm van organisatie. Er is een relatie, een zeker 'werkverband' tussen de machten waar wij direkt mee verbonden zijn (bv. door gebondenheid) en de 'hogere' geesten, zoals overheden en wereldbeheersers. Aan de top van die piramide staat Satan zelf. De direkt in de mensen opererende machten hebben daardoor een dubbele relatie: enerzijds met die mens, anderzijds met hun overheden.

Indien in het leven van gelovigen bepaalde boze geesten op enig terrein nog hun invloed kunnen uitoefenen, behoeft een plotselinge, hevige aanval van 'buitenaf' niet direkt als onbegrijpelijk verklaard te worden. Het paard van Troje was al in het leven van die mens aanwezig. Strijden wordt dan inderdaad een worsteling op leven en dood.

Voorbeelden

Ook in Jacobs leven, wiens naam bedrieger betekent, was er duidelijk sprake van demonische werkingen. De vijand was dus binnen de muren. Jacobs sluwheid en bedrog om het eerstgeboorterecht en de vaderlijke zegen in handen te krijgen en zijn occult bezig zijn om z'n kudde te vermeerderen, zijn daar voorbeelden van (Gen.25:31, 27:35, 30:37-39). Later werd hij achtervolgd door angst (Gen.32:7a). Dat drijft hem tot een slaafse houding (Gen.32). Geesten van verwerping en hysterie hadden vrij spel.

Er was een relatie tussen die geesten en Jacob. Met andere woorden: de nachtelijke tegenstander van Jacob viel niet zo maar uit de lucht, maar paste in het geheel der ontwikkelingen. Daar was toen nog geen inzicht in en ook geen bevrijding van mogelijk. Deze vijanden, onder aanvoering van de barrikaderende en alles overheersende geest van weerspanning, vormden tezamen een bijna onoverkomelijke hindernis aan de grens van het beloofde land. Hij was die vage persoon, die engel en god, waarmee de aartsvader een nacht lang in gevecht was.

We schrijven hier terecht en met respect 'aartsvader'. Want je moet toch wel van een groot innerlijk gehalte zijn om, zonder de absolute rechtvaardiging door het geloof in het bloed van Jezus, zonder Geestesdoop en zonder inzicht in de hemelse gewesten, nochtans te overwinnen over zo'n vijand. Hier spreekt geloof en volharding uit. Na de doorbraak werd zijn naam Israël, dat is strijder Gods.

Mozes

Eenzelfde gebeuren komen we bij Mozes tegen. In zijn leven zijn weerspanning en hysterie aanwijsbaar. Deze uitten zich in geweld (Ex.2:12). Verwerping weerhield hem er bijna van om een dienstknecht van God te worden (Ex.3:11, 4:10,13). Er was dus sprake van een gevoelige, zwakke plek in zijn leven. En in hoeverre heeft hij zich kunnen vrijwaren van occulte besmetting waartoe ruimschoots de mogelijkheid voorhanden was gedurende zijn opvoeding aan het hof van Farao? Toch heeft Mozes in zijn lange leven door zelfdiscipline en geloof zich duidelijk weten te verbeteren. Hij werd de zachtmoedigste man en een groot profetisch leider (Num.12:3; Deut.18:15).

Toen hij na veertig jaar met het volk de grens van Kanaän naderde, werd ook hij gekonfronteerd met een 'grensincident'. Dat was onvermijdelijk. De vijand staat het immers niet toe om in te gaan. Daar heeft niemand die in wil gaan schuld aan. Het is echter wel een hachelijke situatie. Want door beheersing en opvoeding kun je een eind komen (ongelovigen leven soms beter dan christenen), maar als je persoonlijke hemel niet vrij komt van die geesten waar een relatie mee is, dan

wordt het heel moeilijk in de strijd. Mozes redde het niet (Num.20:2-12). De diep weggedrukte en uiterlijk overwonnen weerspanning in de grote godsman ging meevibreren met de weerspanning in het volk (Ps.106:33). Hierdoor kwam Mozes alsnog ten val (Num.27:14a). Deze geest kreeg het voor elkaar dat Mozes niet in kon gaan.

Lering

Dit alles strekt ons tot lering. Om de grens van het beloofde land over te steken, zal er gestreden moeten worden. De vijand treedt ons tegemoet in al zijn grimigheid en raffinement. Plaatsend in het beeld van de Jordaan vormt de geest van weerspanning de kern van die rivier. Bij een willen binnengaan in het zoon-schap wordt hij een bolwerk van optimaal verzet in meedogenloze kracht. Dit moet ons helder voor ogen staan (2 Kor.2:11).

Om dan in een zo'n gunstig mogelijke positie te verkeren, is het noodzakelijk om in deze tijd allereerst volledig af zien te rekenen met die vijanden die nu nog ergens in ons hun werk kunnen doen. Dus het paard van Troje buiten onze persoonlijke levensmuren werpen. We kunnen niet voorkomen dat de vijand van buitenaf ons aanvalt, maar er is wel alles aan te doen om de inwonende geesten aan te pakken en te verdrijven.

Jacob overwon, maar ging door een slag van de tegenstander op zijn heupspier voortaan als een gehandicapte door het leven (Gen.31,32). Mozes haalde het zelfs helemaal niet en kon slechts het beloofde land van verre aanschouwen alvorens hij stierf (Deut.32:49,50).

In het leven van beide godsmannen was er in hun leven sprake van een zekere relatie met de vijand. Toen op het beslissende moment de vijand ook nog eens van buitenaf alles op alles zette om hen tegen te houden, werd het een hele toer er doorheen te komen.

Samenzwering

In de achter ons liggende jaren is het vanuit de ervaring steeds duidelijker geworden dat de geesten van verwerping, hysterie en weerspanning aan complotvorming doen. En dat onder de terreur van de laatste. In de oudtestamentische voorbeelden is dat eveneens goed afleesbaar. Zowel de tien verspieters, als het volk

Israël, bleven steken in hun aanvankelijke pogingen om het beloofde te bereiken. Door de bekende hysterische werking van intimidatie en fixatie staarden zij zich blind op de reuzen in Kanaän (Num.13:28,31,32). De verwerping schreeuwde optimaal door te stellen dat zij in vergelijking met die bewoners slechts 'sprinkhanen' waren (Num.13:33). De weerspanning tenslotte haalde z'n winst binnen door verzet en opstand te stoken (Num.14:2-10). Geloof week voor ongelof. Gehoorzaamheid maakte plaats voor ongehoorzaamheid. Het einde werd toen tegengesteld aan wat God beoogde; zij bleven achter in de woestijn (Num.14:30). Het is voor ons van groot belang deze intrige te leren doorzien in eigen leven. We kunnen dan bijtijds maatregelen nemen, opdat we niet voor de grens van het beloofde land onderuit gehaald worden. De raad in Hebrëen 4:1 zal daarom in alle ernst ter harte genomen moeten worden: *Laten wij daarom op onze hoede zijn, dat niemand van ons, terwijl er nog een belofte van tot zijn rust in te gaan bestaat, de indruk zou wekken achter te blijven.* Wanneer de verkondiging van het evangelie van het Koninkrijk der hemelen bij ons gepaard gaat met geloof, zal het woord der prediking op de cruciale ogenblikken in ons leven zijn nut bewijzen (vers 2).

Verleiding

Vrij worden van iedere vorm van weerspanning verdient daartoe onze volle aandacht. Deze geestelijke vijand is de tegenstander en tegenwerker van alles wat tot ons heil dient. Hij houdt andere geesten in mensenslevens geplaatst. Als hij de gelovigen niet in directe zin kan tegenhouden, zal hij hen laten verleiden tot het bewandelen van andere wegen en doelen. Verleiding doet het soms beter dan geweld. Toen Bileam het niet voor elkaar kreeg om Israël te vervloeken, adviseerde hij koning Balak hen een strik te spannen door middel van afgoderij en hoerij (Op.2:14). Israël trapte erin (Num.25). Dat wil zeggen: voornamelijk de mannen. En dat weer door hoofdzakelijk de onreine geesten. Het droevige gevolg was dat er vierentwintigduizend mannen van Gods volk vlak voor de grens in het zand beten. Verleiding met alles wat het vlees en deze wereld te bieden heeft, is vaker een pijl op de boog van de

Scheiding

boze. Zo keerde Orpa (haar naam betekent 'de koppige') ook vlak voor de grens van Kanaän om, teneinde naar haar goden en een nieuwe partner terug te keren (Ruth 1:11-15). De wereld lokte haar toe. Haar schoonzuster echter klampte zich vast aan Naömi en ging mee in (vers 16). Toch trokken ze aanvankelijk met elkaar op en spraken ze dezelfde belijdenis uit (vers 9b,10). Een trieste zaak.

Deze geschiedenis doet ons denken aan de woorden van Jezus in zijn eindtijdrede (Mat.24). In verzen 40 en 41 spreekt Hij over twee mensen die samen opgaan, maar uiteindelijk blijft er maar één over die wordt aangenomen. Zo ging dat ook met Orpa en Ruth, terwijl ze beiden toch eerst gelijk op gingen. Een dergelijke scheiding zal in de eindtijd onder de gelovigen gaan plaatsvinden. De bijbel spreekt op meerdere plaatsen over die afval en schifting. Men leze bv. Dan.11:35, 1 Kor.11:19, 2 Tes.2:3a, 1 Tim.4:1. Men trekt, zoals Israël destijds, een tijd lang gezamenlijk op naar het doel Gods. Maar de vijand trekt mee, verborgen en sluw. Innerlijke processen rijpen gaandeweg op die pelgrimstocht, zowel de goede als de verkeerde. Op een zeker ogenblik komt men voor een keuze te staan, op een splitsing. Nieuwe gedachten, instructies en mogelijkheden worden door de Heer aangereikt. En dan? Dan blijkt dat er zijn die afhaken, die het niet zien zitten, die het anders menen te weten en verzet aantekenen. Men gaat uiteen. Dit schijnt tot nu toe onvermijdelijk te zijn. Maar... dat hoeft niet! Daar zijn we zelf bij, het is geen noodlot dat ons overvalt. Als zo'n uiteengaan van gelovigen zich voordoet, is dat een gevolg van een reeds eerder op gang gekomen ontwikkeling *in* die gelovigen. Anders gezegd: Ruth en Orpa zijn twee hoofdwerkingen in het innerlijk van één mens die tegelijk aanwezig kunnen zijn. Uitgaande van de positieve gedachten dat allen als Ruth zijn, althans zo willen zijn, kan er toch stilletjes een Orpa in ons geboren worden en meegroeien. Zij wordt verwekt door de geest van weerspanningheid. Ze probeert steeds meer in ons een eigen leven te leiden, al zijn haar uitspraken dezelfde als die van Ruth, en is de weg die

Kernfuncties

ze bewandelt ook identiek aan die van haar schoonzuster. Komt het evenwel tot een definitieve keuze dan haakt ze af: men kan en wil niet verder mee met de anderen, met de verdergaande boodschap, met de realisering van daadwerkelijk zoonschap. Dit 'Orpakomplex' in zo'n broeder of zuster wordt dan tot een onoverkomelijk struikelblok.

Wat beoogt de vijand met zijn destruktieve krachten in ons te bewerken? Wat hopen de hierboven genoemde geesten te bereiken? Ze nemen onze kernfuncties op de korrel met de bedoeling deze uit te schakelen. De belangrijkste functies van ons die het mogelijk maken om Gods belofde goederen te beërven, zijn: liefhebben, geloven, hopen, gehoorzamen, volharden, ijveren en trouw zijn. Wanneer deze getorpedeerd worden en tot inactiviteit komen, gaat de groei eruit, komt het ontwikkelingsproces naar zoonschap tot stilstand. Israël verhardde zich, geloofde niet meer, gehoorzaamde niet langer, hield het niet meer vol, kwam niet in beweging en bleef niet bij de opdracht (1 Kor.10:1-11; Hebr.3:7-4:6).

Het is zaak om dit goed voor ogen te houden. Als er iets is wat we permanent veilig moeten stellen, dan zijn dat wel deze vermogens. Ze dienen in de eindtijd tot volle ontwikkeling en ontplooiing te komen. Dus: wijzelf zullen vrij dienen te komen van welke demonische invloed dan ook. In de studiebladen 6 t/m 18 zijn de karakteristieke werkingen van deze drie 'goden' uitvoerig beschreven, hoewel er vanuit de dagelijkse praktijk steeds meer aan toegevoegd kan worden.

De goede strijd

Vaker mochten we in de gemeenten en in het studieblad gewag maken van het grote belang om de verworven inzichten over deze persoonlijkheidsvijanden te gaan hanteren. Er is nu genadetijd en gelegenheid om, met elkaar, deze boze geesten te bestrijden op alle fronten. Niets mag van hen en hun werken overblijven in onze levens. Een volledige bevrijding van hun banden en een totale genezing van alle verwondingen en gewenningen ons aangedaan mag en kan ons deel worden door Jezus Christus. De strijd, het gebed, de belij-

denis, de inzet, de volharding, ja alles wat daarvoor moet worden ingezet, is een goede zaak. Strijd die **goede** strijd des geloofs, broeders en zusters (1 Tim. 6:12). Het zal uitlopen op een heerlijke overwinning die ons mede in de gelegenheid stelt om in vrije heerlijkheid te gaan leven als volwassen zonen van God.

Als straks, van buitenaf, de vijand in grimmigheid aanvalt, zal hij niets meer **in** ons vinden om bij aan te sluiten. Zo was het met de Heer gesteld (Joh.14:30); die zalige situatie heeft Hij ook ons beloofd (2 Kor.1:10, Kol.1:22). Het is een innige dankzegging waard dat Jezus zijn gemeente in deze tijd zo duidelijk voorlicht en leidt. Niemand hoeft in principe het einddoel des geloofs te missen. Niemand gaat immers tegen zijn wil in verloren. Wèl wordt er iets van ons gevraagd: om het geopenbaarde te aanvaarden en uit te werken. We worden hierin niet overvraagd. Als nieuwe scheppingen zijn we in staat gesteld om zonen Gods te worden (2 Kor.3:6). Ons is daartoe macht verleend vanuit de troon (Joh.1:12) en kracht door de Geest van de levende God, in Jezus Christus.